

Bunicuța

„Bunicuța” - așa o numeam pe draga femeie bătrână, cu toate că nu ne unea niciun fel de legătură de sânge. Era bunica unei prietene care murise devreme și ea transferase asupra mea dragostea pentru nepoata ei plecată acasă. Eu simțeam aceasta deosebit de recunoscătoare, deoarece am crescut fără părinți. Tata și mama muriseră într-un accident de cale ferată, iar eu am fost crescută de o rudă îndepărtată a tatălui meu. Acesta sigur mi-a vrut binele, mi-a oferit cea mai bună pregătire imaginabilă și s-a îngrijit din belșug de binele meu trupesc. Dar în rest nu s-a interesat prea mult de mine și m-a lăsat să fac ce îmi plăcea.

Era bine așa, că bunicuța se ocupa de mine cu multă dragoste. Abia dacă trecea o zi să nu intru în micul ei cămin prietenos, ca să-i povestesc despre bucuriile și suferințele mele candidе. Ea avea întotdeauna la îndemână o vorbă plăcută, un sfat bun. Deosebit de frumos era duminica la ea. Atunci citeam împreună un capitol din Biblie și după aceea discutam ce citiserăm. Bunicuța Îl iubea pe Dumnezeu din toată inima, cu toate că El îi dăduse să poarte multe lucruri grele în viață. Dar în ciuda suferinței și a mâhnirii, ea recunoscuse marea dragoste a Sa, care se revelase așa de minunat în aceea, că El L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, pentru ca prin jertfa Sa să-i mântuiască pe păcătoși. Recunoașterea acestei dragoste i-a dat puterea și bucuria să ia totul din mâna Dumnezeului ei și să nu se îndoiască de credințioșia Sa. Mărturia limpede a bunicuței făcea impresie adâncă asupra mea și pot să spun că în vremea aceea L-am căutat pe Mântuitorul din toată inima.

Apoi a existat o schimbare în viața mea. Crescusem și tutorele meu a considerat ca pe o datorie să mă introducă în așa-numita societate. Eram cunoscută ca o moștenitoare bogată și astfel în curând am fost înconjurată de un cerc de tineri plini de viață, care m-au atras într-un vârtej de distracții lumești, deșarte. Din nefericire, am fost destul de proastă ca să găsesc plăcere în această animație variată. Îmi măgulea vanitatea să fiu punctul central sărbătorit al unui cerc strălucitor și îmi amorteam glasul conștiinței cu distracții zgomotoase. Biblia, din care citisem de obicei, zăcea nefolosită la locul ei. Cum să am acum timp pentru ea, când ziua era umplută cu joc și dans? La început am mai încercat să-mi rostesc rugăciunea de seară, dar și aceasta am uitat-o curând.

Și bunicuța? Ah, scumpa bunicuță privea plină de tristețe schimbarea nefericită care se petrecea cu mine, pentru că la început încă o vizitam frecvent. Dar nu-mi mai stătea capul la conversații serioase, ci mă laudam cu succesele mele din societate. La început, bunicuța tăcea față de acestea și privea tristă în urma mea, când mă grăbeam să plec de acolo după un timp scurt, ca să dau curs vreunei invitații oarecare. Dar într-o zi, când am pășit în fața ei într-o ținută la modă, bătătoare la ochi, ea n-a mai putut să tacă. Ea m-a întrebat dacă am uitat cumva tot ce îmi fusese drag mai înainte și dacă pot să găsesc într-adevăr plăcere într-o astfel de viață ușuratică, fără Dumnezeu. Păcatul mă înfășurase deja atât, încât n-am simțit dragostea grijulie, care răzbătea din cuvintele ei. Am răspuns cu o batjocură urâtă și am spus că ea probabil nu se bucura de tinerețea mea. Rugăciunea și citirea Bibliei sunt bune pentru oameni bătrâni, care nu mai știu cum să-și alunge plictiseala. Bunicuța devenise palidă de tot la cuvintele mele necuviincioase, dar nu s-a supărat, ci mi-a răspuns liniștită:

„Ei, copila mea, vreau să sper că drumul pe care mergi acum nu te va duce la pierzare. Nu voi înceta să mă rog pentru tine, ca Domnul, al Cărui sânge scump a curs și pentru tine, să te ducă acolo unde este de găsit adevărata bucurie și adevărata viață.”

Am ridicat din umeri și mi-am luat rămas-bun cu un salut fugitiv. Dar lăuntric îmi spuneam: Aceasta a fost ultima dată că ai ascultat o asemenea predică plictisitoare. În orice caz, în mine

era un glas ușor care atenționa, care mă avertiza să nu rămân pe calea aceea primejdioasă, dar în vârtejul distracției a amuțit curând din nou. Niciodată nu fusesem așa de exuberantă ca în această seară.

Astfel au trecut zilele ca în zbor. Distracțiile, călătoriile și sportul umpleau orice minut. Satan purta de grijă ca să nu-mi rămână niciun pic de timp pentru meditație liniștită.

Între timp se apropia ziua în care deveneam majoră și urma să ajung în posesia averii mele. Tutorele meu o administrase și până atunci mi-a dat întotdeauna cu mâinile pline ceea ce aveam nevoie pentru viața mea risipitoare, ușuratică. Cu două zile înainte de declararea majoratului meu mă întorceam dintr-o călătorie. La gară nu mă aștepta, ca de obicei, unchiul însuși, ci bătrânul, credinciosul său slujitor, Karl. Fața palidă, tulburată, a omului nu mă lăsa să bănuiesc nimic bun. Eu însămi fusesem toată ziua ciudat de neliniștită. Dar când am întrebat agitată dacă unchiului nu-i merge bine, au țâșnit lacrimi din ochii bărbatului loial și mi-a relatat în cuvinte întrerupte, că azi-dimineață și-a găsit stăpânul mort în dormitor. Mă simțeam ca și când o mână de fier îmi ținea inima strâns și mi-a trecut prin cap un cuvânt pe care bunicuța îl spusese de multe ori: „Ah, cât de sărmani și de neînsemnați sunt toți oamenii care lăncezesc așa de sigur!” În drum spre casă, Karl mi-a mai povestit, că mai mulți domni, printre care și dr. Werker, avocatul unchiului meu, fuseseră în locuință și ar fi scotocit biroul. Dr. Werker era și acum acolo și aștepta întoarcerea mea.

Această informație mi-a mărit îngrijorarea nemăsurat. Ce puteau să însemne toate acestea? Apoi, când am pășit la patul celui care dormea liniștit, pe care îl părăsisem sănătos și vesel, m-am prăbușit complet. După ce m-am adunat puțin, m-a întrebat dr. Werker dacă sunt destul de puternică pentru a auzi tot adevărul.

„Spuneți-mi tot”, am strigat eu cu glas rugător, „ca să aflu ce s-a petrecut aici!”

Dr. Werker m-a privit cu milă și mi-a relatat apoi într-un mod cât mai cruțător, că în ultima vreme, unchiul meu a avut însemnate pierderi materiale. Ca să le compenseze pe acestea, s-a băgat într-o speculație riscantă și în aceasta a pus în joc nu numai averea sa, ci și averea mea, încredințată lui. Speculația a eșuat și toți banii s-au pierdut. În disperarea sa, omul a pus mâna pe revolver și și-a pus capăt vieții.

Avocatul n-a avut nevoie să spună mai mult. Știam ce însemna comunicarea sa. În loc de o moștenitoare bogată, eram săracă, săracă lipită pământului. Ca în vis am mai auzit că beneficiul din vânzarea casei și a mobilei unchiului abia dacă vor ajunge pentru acoperirea datoriilor curente.

Zilele următoare au fost îngrozitoare. Am dat pentru vânzare toate bijuteriile mele prețioase - ce să mai fac acum cu ele? Și nici nu voiam ca vreo pată să rămână pe numele omului căruia, în ciuda a toate, îi datoram recunoștință, deoarece odinioară îmi oferise casa lui să-mi fie cămin. După ce trecuseră toate, înmormântarea și așa mai departe, s-a apropiat de mine întrebarea: încotro să mă îndrept și ce să încep? Prietenii cei mulți, care de obicei se înghesuiau în jurul meu, păstrau o reținere simțitoare. Acolo de unde așteptasem sfat și ajutor înainte de toate am auzit cuvinte goale. Dr. Werker mi-a oferit ospitalitate, dar era burlac și ar fi putut să-mi ofere numai adăpost temporar. Și chiar a părut vizibil ușurat când i-am refuzat oferta, prietenos, dar hotărât. După vânzarea tuturor lucrurilor de prisos, care îmi aparțineau mie personal, mi-a rămas o mică sumă care la început mă proteja de nevoia extremă.

Era o seară înnorată de toamnă când, în rochia mea neagră simplă, cu valijoara în mână, am părăsit casa care atât de mult timp fusese căminul meu. Bătrânul Karl și-a luat rămas-bun de la mine, plângând. El rămânea în serviciul noului proprietar; cel puțin nu-și pierduse pâinea din

cauza noastră. Intenția mea era să merg la un hotel modest, situat în apropiere, ca să rămân acolo în timpul următoarelor zile. Pe când treceam prin străzile întunecate, liniștite, m-am trezit dintr-odată în fața ușii casei bunicuței. Bunicuța - ea, pe care o mâhnisem atât și apoi o evitasem arogantă, oare ce ar spune ea dacă m-ar vedea aici, așa de singură și de smerită, în fața pragului ei? Pe jumătate în vis urcasem treptele care duceau la locuința ei și am pus valiza jos. Voiam numai să mă odihnesc, numai o clipă să zăbovesc, pentru că această casă doar îmi era la fel de închisă ca și căminul meu de până acum. Dacă am hohotit tare, dacă bunicuța auzise un alt zgomot - nu știu și nici nu m-am întrebat vreodată -, ușa s-a deschis dintr-odată și o rază luminoasă a căzut pe trepte. Înainte să pot să apuc valiza și să plec repede de acolo, am auzit un glas așa de drag, ah, așa de drag, de binevoitor, care mi-a vorbit blând și fără nicio uimire:

„Tu ești, copila mea? Deci, Dumnezeu totuși te-a condus înapoi la mine! Toate aceste zile te-am așteptat deja.”

Înainte să înțeleg bine ce mi se întâmplă, eram în brațele bunicuței și hohoteam consternată. M-am lăsat condusă în casă fără opoziție și mi-am revenit abia când ședeam în camera de zi caldă, luminoasă, într-un fotoliu, lângă sobă.

„Bunicuțo”, am strigat eu, „nu ești supărată pe mine? Nu te întorci de la mine? Oare știi ce s-a petrecut între timp?”

„Știi tot, copila mea, și știu, de asemenea, că Dumnezeu nu-ți trimite zadarnic această încercare. Fii liniștită, El îți vrea binele.”

Între timp, ea pregătise cu mâini harnice o ceașcă de ceai și o felie de pâine cu unt pentru mine și cu toate că înainte nu simțisem nici cea mai mică foame, m-am servit cu plăcere. Întărirea trupească mi-a făcut bine. Dar apoi, când am dat să plec din nou, bunicuța m-a apăsât înapoi în fotoliu și a spus pe un ton hotărât:

„Copilă dragă, tu rămâi la mine! Eu pot să-ți ofer numai o casă modestă, dar ne descurcăm noi împreună. Măine vorbim mai departe despre viitorul tău. Acum să citim împreună un capitol ca pe vremuri.”

Ea a întins mâna după Biblie, care zăcea deschisă pe locul obișnuit, și a citit primul capitol al predicii de pe munte (Matei 5) și apoi 1 Corinteni 13. Aceste capitole ale Sfintei Scripturi îmi fuseseră mereu dragi și când le-am auzit acum din nou de pe buzele bunicuței, îmi apăreau, în ciuda lungii mele căi greșite, ca prieteni apropiați. Bunicuța m-a îmbrățișat apoi încă o dată și s-a retras în dormitorul ei. Și eu m-am dus repede în culcușul meu de noapte pregătit. Atunci, ochii mi-au căzut pe versetul de pe perete, care atârna deasupra patului meu. Am citit cuvintele:

„Lăudați pe Domnul, pentru că este bun, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!” Involuntar mi-am împreunat mâinile și am repetat încet cuvintele. Nu mă adusesese bunătatea Sa aici, unde eram în siguranță după toată furtuna și unde mă știam purtată de rugăciunile unei femei care își găsise de mult ancora în Hristos Isus?

Cu această convingere am adormit curând adânc și m-am trezit în dimineața următoare înviorată și întărită. Bunicuța pregătise deja micul dejun, așa că m-am îmbrăcat repede. Dar înainte să ne așezăm la micul nostru dejun, ea s-a așezat la armoniul ei și a cântat o frumoasă cântare de dimineață. Am început să cânt, întâi încet și sfioasă, dar apoi mai sonor și mai bucuroasă. Când am terminat cântarea, bunicuța m-a sărutat pe frunte și am văzut că mijeau lacrimi în ochii ei. În timpul micului dejun am vorbit puțin, dar după ce puseserăm vasele la loc, bunicuța a început:

„Acum, copila mea, să ne gândim serios la viața ta viitoare. După cum ți-am spus deja ieri, casa mea îți stă deschisă. Chiar dacă este foarte diferită de cea pe care ai avut-o până acum, sper

totuși ca tu să te simți bine la mine. În orice caz, de acum nu poți să mergi fără ocupație și trebuie să căutăm să-ți găsim o activitate corespunzătoare. Doar nu te temi de muncă?”

M-a privit întrebător, în timp ce pe mine mă lua cu călduri. Muncă!? Acest cuvânt însemna pentru mine ceva străin, cunoscut doar după nume. Chiar dacă mă bucurasem de o instruire bună și învățasem multe, aceasta se petrecuse totuși mai mult pentru satisfacția mea, fără un scop precis. Deoarece posedam pentru aceasta o facultate ușoară de percepere și învățatul nu-mi făcuse niciodată greutate, adevăratul concept al cuvântului „muncă” îmi era totuși necunoscut. El îmi apărea ca ceva ciudat, în fața căruia aveam o anumită sfială, dar care totuși, pe de altă parte mă ademenea.

Așa că am răspuns după o scurtă ezitare:

„Să mă tem? Nu, bunicuțo, ar fi o prostie. Vreau să încerc să învăț să muncesc și să fac ceva bun.”

Bunicuța a fost mulțumită cu acest răspuns. S-a dovedit că femeia simplă, modestă, avea relații bune cu bărbați influenți din orașul nostru. Prin intervenția ei am obținut curând o activitate care corespundea aptitudinilor mele și îmi asigura un venit modest.

Firește că la început nu mi-a fost ușor să mă descurc în viața profesională neobișnuită și ordonată. Mă costa multe suspine tăcute, multe lacrimi tainice, dar treptat mi-a devenit dragă activitatea mea. Îmi mai aduc aminte și astăzi bucuria pe care am simțit-o când am primit de la șeful meu prima laudă pentru munca mea zeloasă.

Totuși, din vremea aceea pot să relatez despre lucruri mai mari și mai frumoase. Nici nu pot să-i mulțumesc îndeajuns bunicuței mele pentru felul cum a călăuzit ea pe atunci, pot într-adevăr s-o spun, viața mea exterioară și interioară. Nu este ciudat că sub influența ei am învățat să mă gândesc în urmă, fără absolut niciun regret, la viața mea fără griji de mai înainte, ba chiar că mi-a devenit tot mai de neînțeles, cum am putut, de fapt, să găsesc plăcere în acea îndeletnicire deșartă? Cauza este că bunicuța se pricepea să-mi prezinte minunata Persoană a Domnului Isus astfel, încât zi de zi mi-a devenit mai limpede cât pierdusem prin faptul că Îi întorsesem spatele. Dumnezeu Și-a dat binecuvântarea pentru mărturia ei tăcută, ce nu avea chiar nimic insistent, care mai mult să respingă decât să atragă. El mi-a deschis inima. Am regretat cu amar calea pe care mi-am ales-o singură pentru plăcere lumească și păcat. Dar apoi, bunicuța s-a priceput să-mi arate așa de plină de dragoste, că singurul Fiul al lui Dumnezeu S-a dat și pentru salvarea unor astfel de oameni, care, ca și mine, erau aproape convertiți, dar apoi iubiseră din nou lumea, încât puteam să fac complet abstracție de mine și de nevrednicia mea și să privesc în sus, crezând, la Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului înălțat pe cruce. Au fost ceasuri de neuitat cele pe care puteam să le petrec după terminarea zilei de muncă cu scumpa bunicuță, aplecate asupra Cuvântului nepieritor al lui Dumnezeu, care ne descoperea planurile Sale de har și cum și-au găsit ele minunata împlinire în Hristos Isus. Acum știam că Domnul făcuse totul bine și pentru mine. Știam că El ștersese și vina mea și mă acceptase ca proprietate a Sa. „Știi că Răscumpărătorul meu trăiește” [Iov 19.25] era acum limbajul inimii mele fericite; și „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” [2 Corinteni 5.17] puteam și eu să preamăresc recunoscătoare în privința mea.

Cât de fericită era bunicuța pentru această convertire radicală, abia dacă se poate spune. Astfel trăiam împreună o viață liniștită, veselă și binecuvântată.

În vremea aceea l-am cunoscut în casa bunicuței pe bărbatul care mă dorea ca soție. El era o rudă a soțului ei decedat, un creștin credincios, care-L iubea din inimă pe Mântuitorul său. Binecuvântat din belșug cu bunuri pământești, el nu le folosea, ca mulți oameni bogați, pentru

bucurii deșarte, lumești, ci în slujba Domnului și Mântuitorului său. Eram recunoscătoare și fericită că voi sta alături de el în această activitate și astfel puteam să dovedesc prin faptă că și eu Îl iubeam pe Domnul Isus.

Când ne-am mutat în scumpul nostru cămin era de la sine înțeles că bunicuța a venit cu noi și că am făcut-o să se simtă cât mai confortabil posibil în casa prietenoasă cu grădină frumoasă.

Încă și astăzi, când munca noastră ne lasă seara liberă, este un privilegiu pentru noi să fim laolaltă în camera familiară a bunicuței și să putem citi împreună din Scriptură. Noi numim faptul de a fi împreună „Orele libere de după terminarea zilei de muncă” și scoatem din ele mereu putere și dragoste nouă pentru munca noastră. Bunicuța, care a devenit acum deja puțin cam obosită de povara anilor, regretă mereu că nu mai poate să ia parte la munca noastră. Dar ea se bucură la gândul că în curând va veni terminarea programului vieții ei și atunci va putea să meargă acasă la Mântuitorul ei, Căruia Îi slujise atât de fidel în modul ei tăcut și care sigur îi va spune cândva: „Bine, roabă bună și credincioasă! Intră în bucuria domnului tău!”

E. L. H.

Titlul original: „Großmütterchen”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 29-40.